

**EVIČKA & TOMÁŠ,
11. SRPNA 2012, VIZOVICE**
Lepší místo na svatební portrét
jsem ještě nikdy nenašel.
Kombinace tří světel
(blesky, lustr a denní světlo),
na fotografování byly
zhruba tři minuty.

TECHNIKA:
Nikon D300, Nikon 12–24 mm
f/4 G IF-ED AF-S DX Zoom-Nikkor
(@12), 1/40 s, f/4, ISO 400,
Metz 48 AF-1, Nikon SB-900,
PocketWizard MiniTT1 & FlexTT5

nějaká kamarádka s prosbou o nafocení svatby (za svíčkou...). Tehdy jsem si říkal, jak by to bylo super, že bych to strašně rád zkusil. O pár let později se takového momentu spíš děším. Přestože mi jistým způsobem lichotí, že mají moji přátelé a známí ve mě takovou důvěru, musím je často odmítat. Volají mi logicky z toho důvodu, že se přeci známe, a nemusí mi tedy za takovou službičku platit. Stačí, že je večer pěkně vyzeru a budu lemtat kořalku. V současné době mám tak za sebou svateb výrazně více, než bych chtěl, a moc doufám, že už jich příliš nepřibude. To není tvrzení namistrované-

ho kluka s foťákem, jen jsem si musel chtít nechtě srovnat životní priority, protože týden má překvapivě jen sedm dní. Nebudu zapírat, že většina svateb, na kterých jsem měl čest fotit, byla krásná a jejich focení bylo jednoduše úžasné. Ale... Rozhodl jsem se sepsat pár postřehů a zážitků. Ne proto, abych fotografovy-amatéry odradil od této činnosti. Ale abych třeba jen trochu snížil jejich očekávání od toho velkého dne... A také proto, abych nastínil, proč si tolik vážím svatebních fotografů, kteří dělají svou práci s láskou a poctivě. Já bych totiž raději fotil velkého bílého žraloka bez klece.

Svatby – proč je milovat a proč nenávidět

Petr Jan Juračka
www.juracka.eu
juracka@natur.cuni.cz
www.facebook.com/
petrjanjuracka

Jdu si takhle po ulici, když se mi na telefonu objeví příchozí hovor z čísla, jež nemám v paměti telefonu. „Ahó, Petře,“ ozve se ženský hlas, který mi naprosto nic neříká. „Tady Alena, no tebe jsem neviděla strašně let. Představ si, že se budu za měsíc vdávat, to je úžasný, co? Nechtěl bys nám přijít na svatbu?“

Dříve mi to alespoň pár sekund trvalo, než jsem pochopil, proč mě zve na svatbu spolužačka z gymplu, se kterou jsem se už tehdy nijak extra nebavil a od maturity jsem o ní ani neslyšel. Vlastně ani už nevím, v jaké lavici a s kým seděla... Následuje dodatek: „A když už bys šel,

nevzal bys s sebou prosím taky foťák? Děláš strašně krásný fotky, že bys nám jich tam třeba pár cvaknul...“ Skutečně málokdo si uvědomuje, že to „cvaknul“ jsou prakticky dva až tři nabitě pracovní dny, kdy děláte práci, která vás může bavit sotva pár hodin a za kterou vás nezapla-

tí. Tedy – dostanete přeci tu zaručeně nejlepší svíčkou, a to už se vyplatí.

Myslím, že to byl Oleg Homola, kdo kdysi napsal, že je jen otázkou času, kdy se na fotografa (a je jedno, zda amatéra, či profesionála) obrátí

ŠTĚPÁNKA & ONDRA, 27. ZÁŘÍ 2008, SNĚŽNÁ U KRÁSNÉ LÍPY

„Štěpánko, já ti ale nemůžu fotit svatbu. Nikdy jsem na žádné nebyl, natož pak jako fotograf!“ snažil jsem se kamarádce vymluvit její hloupý nápad. „Všechno je jednou poprvé, já ti věřím,“ odpověděla jedna z bytostí, které ovlivnily můj další osud. Měsíc po svatbě jsme spolu odjeli pracovně do Mexika, kde mě Štěpánka přesvědčila, abych vedl fotografický workshop, přestože jsem urputně odmítal. Od té doby kurzy vedu moc, moc rád...

TECHNIKA:
Nikon D70, Nikon 28–80 mm f/3,3–5,6G AF Zoom (@28), 1/2000 s, f/3,3, ISO 200

ZŮZA & JÁ, 21. DUBNA 2012, JESKYNĚ KLEMPERKA U KOKOŘINA

Nápad fotit svou vlastní svatbu se nelíbil mé nastávající ženě, mé nastávající tchyni a vlastně ani mně. Ale jak se s tím popasovat? Reportážní fotky jsem nechal na svém kamarádovi Petru Vodičkovi (autor tohoto snímku), večerní snímky pak na můj foťák, s mými blesky a na místech, která jsem vybral spolu s mou ženou, fotil kamarád druhý, Vojta Duchoslav. Oba převedli takový výkon, že je oba obdivuji doteď...

TECHNIKA:

Nikon FM3a, objektiv Nikkor 24mm f/2.8 AI-s, film: Ilford HP5+

PŘÍKLADOVÝ SVATEBNÍ DEN, TVŮJ PRVNÍ...*

* Pozn.: Veškeré události jsou autentické, ale nestaly se v jeden den, našťastí. Jména osob byla zaměněna.

06.00 Zvoní ti budík. Je sobota ráno, ještě by ses trochu prospal, ale nemůžeš. Dneska mají Alena a Zbynda velký den. Ty jim ho budeš fotit, což pro tebe hodně znamená. Moc se na to těšíš, je to taky tvoje úplně první svatba, kde budeš za hlavního fotografa. Alena půjde za chvíli ke kadeřníkovi a ty jí musíš zdokumentovat ten nejkrásnější účes.

06.10 Rychle sis vyčistil zuby, napil se vody a naházal techniku do auta, čímž jsi jeho hodnotu zhruba zpětinasobil. Usedáš za volant, mneš si rozespale oči a prakticky ještě noční krajinou valíš k onomu kadeřníkovi. Už si představuješ ta velká zrcadla jako v Hollywoodu. Nevěsta bude strašně krásná a promění se před

tvýma očima v princeznu. Škoda že sis nevezal intervalovou spoušť a druhý foťák, mohl jsi udělat ten nejlepší časosběr na světě. Tak třeba příště.

06.30 Jsi na místě. Zjišťuješ, že se šetřilo nejen na tobě, ale i na holiči – salon je současně pěkně zahulená podzemní trafika, žádná velká zrcadla se nekonají. Nevěsta i paní kadeřnice mají solidní kruhy pod očima a náladu pod psa – vždyť už mají deset minut skluz oproti plánu. Rozestavuješ blesky, snažíš se kouzlit. Občas tam něco padne, ale je to spíš dokument.

08.00 Odcházíte od kadeřnice. Nevěsta má na sobě supr čupr účes, ale není namalovaná a krom epesní podprdy je oblečená, jako by se právě vyhrabala z gauče. Ona už ale ví, že je krásná, a ty se hodně snažíš předstírat nadšení z tak úžasného satebního dne. Vždyť přišel jen trochu a máte ještě spoustu času na strojení a malování.

08.20 Jste u nevěsty doma. Maminka spráskla ruce, jak je ta holka hezká, to má určitě po ní! Podívá se na tatínka a jen odsekává: „A ty se furt necpi, ať taky něco zbude na hosty. A koukej se už jít strojit, ať tě v tomhle nikdo nevidí.“ Nálada je ale mnohem lepší než u kadeřnice. Rychle šaháš po foťáku a fotíš rodiče. Zatímco tatínek ochotně pózuje s jednou rukou v rozkroku a s řízkem v ruce druhé, maminka se na tebe velmi přísně podívá a napůl laškovně, napůl ale velmi vážně pronese něco ve smyslu: „Ne, ne, mě nefotte, fotte hlavně naši Alenu, jak je krásná!“ Škoda že si tuhle větu nebude pamatovat, až se za tři týdny zjistí, že jsi maminku nevyfotil v těch nových šatech u akvária ani se strýčkem Josefem z páteho kolena maminčiny strany...

08.45 Konečně ses chopil chlebičku, máš chvíli pauzu. Když jsi u vajíčka, přijela teta Nina. „Fotograf! Fotograf! Kde je fotograf?!“ ozývá se bytem a ty se rychle sápeš po foťáku. Samo-

zřejmě zapomínáš, že máš ruce od majonézy, takže má ve výsledku teta Nina na fotce místo hlavy obří bílý flek. Objektiv nenápadně utíráš a tváříš se, že je všechno O. K. Ten flek nakonec nevypadá tak špatně.

09.00 Do bytu vstupuje stvoření, o kterém naprosto netušíš, co je zač. Má velký stříbrný kufr a jmenuje se Vladimír. Ale šibalsky na tebe

mrkne, prý mu můžeš říkat „Ládiku“. Jasně, to je ta kosmetička, tedy ten kosmetik, který bude Alenu malovat. Po pár minutách zjistíš, že to je vlastně fajn chlapec a že na něj nevěsta legračně špulí pusou. Rozmístíš blesky, v jednom ještě rychle vyměníš baterky, protože už jsou, šmejdi, zase vybité, a konečně začínají vznikat první fotky, které k něčemu vypadají. Máš ra-

dost, teď to všem ukážeš! Focení tě dnes poprvé skutečně baví, protože můžeš být kreativní.

09.10 Asi minutu po tom, co začínáš mít hřejivý pocit z práce, vstupuje do bytu tetička Jarмила. Tetička má na krku zrcadlovku té nejnižší cenové řady, setový objektiv s obří sluneční clonou a začíná se ti neustále plést do focení. Tu ti vykrade námět, tu se ti plete, tu zdržuje

JANA & MICHAL, 11. ČERVNA 2011, KRÍŽOVÝ VRCH U RYNARTIC

„Michale, tváříš se u toho jak ropný magnát. Neumíš nějaký normální výraz?“ zeptal jsem se kamaráda, kterému jsem svatbu s velkou pýchou odsvědčil a fotil zároveň. „Hele, tak si Janu vyfot samotnou...“ „Tak jo!“ řekli jsme jednohlasně Jana i já... Dva blesky, tehdy ovládané ještě v infrakanálu.

TECHNIKA:

Nikon D300, Nikon 12–24 mm f/4 G IF-ED AF-S DX Zoom-Nikkor (@20), 1/125 s, f/5, ISO 320, Metz 48 AF-1, Nikon SB-900

KÁTA & TOMÁŠ, 12. ČERVNA 2010, PODSKALA

Tomu, že na můj nápad přenést nevěstu přes řeku ti dva přistoupí, jsem až prakticky do stisku spouště nevěřil...

TECHNIKA:

Nikon D300, Nikon 50 mm f/1,8 AF-S Nikkor G, 1/160 s, f/2,5, ISO 320

LINDA & MATES, 10. ŘÍJNA 2010, KOST
Kvůli svatbě své sestry Lindy jsem se vrátil dříve z dvouměsíčního pobytu v Rusku. Časový posun, únava ani rozlučka se svobodou předcházející večer nesmí člověku zabránit ve fotografování tak důležitého momentu. Fotografováno s jednoduchým přibleskem o strop.

TECHNIKA:
Nikon D300, Nikon 28–80 mm f/3,3–5,6G AF Zoom (@28), 1/30 s, f/3,5, ISO 400, Metz 48 AF-1

nevěstu – nabádá ji, aby pořádně vyšpulila pusku, protože to je strašně cool (tzv. „duck face“). Zadržuješ v sobě veškerou agresi a v hlavě formuluješ slušnou větu, kterou si zpět vybuduješ svůj prostor. Než ale stačíš cokoliv říct, nevěsta tě s klidem informuje, že teta je taky super fotografka, a že jestli se nezlobíš, že jí taky řekli o focení. Aby jako bylo víc fotek. Zlobíš se moc, ale neřekneš to. Nechceš jim přeci kazit jejich den. Každopádně po zbytek dne hledáš způsob, jak se té baby zbavit. Marně.

10.00 Paráda. Nevěsta je namalovaná a jde se strojit. Konečně zas něco zajímavého. Počkat – ty jsi chlap. Tam nemáš co dělat, ještě bys jí očumoval kalhotky. Teta Jarča ale ať zůstane, to je přece jasný. To, že jsi nevěstu fotil nejednou úplně nahou, raději nevytahuješ, dneska se to nehodí.

10.05 Nacházíš otce nevěsty, jak do sebe lije už asi pátého panáka slivovice. Potřebuješ to taky, takže si potykáte. Dobré.

10.06 „Abyste to pak neměl rozmazaný,“ pokouší se o vtip ledově chladným hlasem maminka nevěsty, která má oči všude a pro klid uklidí flašku do police...

10.15 Zhruba prvním třem ženám v bytě se snažíš na jejich dotazy vysvětlit, že jim skutečně nehodláš retušovat vrásky, pihy či účes na úplně všech fotkách, protože u toho nehodláš sedět měsíc. Když to ani jedna nepochopí, budeš po zbytek dne na neustále se opakující „ale to vy jistě všechno tohle vyretušujete v tom počíta-

či, že?“ lživě odpovídat slovy: „Jistě, pokusím se.“ Nepokusíš a moc dobře to víš. Pozn.: Zkusil jsi již i rafinovanou odpověď: „Ale madam, na vás není, co bych si dovolil jakkoliv kazit počítačem...“ Ale vždy se ti vrátilo něco ve stylu, že „to teda je a basta“.

10.30 Do bytu vstupuje ženich. Sluší mu to. Má květiny, někdo v jeho okolí na ně nezapomněl. Uf! Maminku to moc potěší, nevěsta je šťastná, že se budoucímu muži tak líbí, takhle ji ještě nikdy nechválil! Však to taky trénoval deset minut přede dveřmi, že?

10.37 Zjišťuješ, že spolu s ženichem vnikl do bytu i strýc Hugo. Ten se krom pupku a tvrdového saka vyznačuje vyšším modelem zrcadlovky, než máš ty. Na ní má nasazený profesionální a vysoce světelný zoom a také o třídu vyšší blesk... Okamžitě si tě najde a zahájí konverzaci. „Ale, ale, vy nemáte fůlfrejmy?“ Podivuje se a ty za mlhavých vysvětlení mizíš za tatínkem nevěsty, u něj ti bude líp. Zlatá Jarmila... Strýc Hugo ale nepředstavuje velké nebezpečí, fotografuje vše zpovzdálí. Tedy zatím.

11.00 Bere si tě stranou další z tetiček, jejíž jméno ani příbuzenské zařazení si už nepamatuješ. Tetička však bdí nad správným chodem celého dne a ptá se tě: „A vy jste tedy skutečně profesionální fotograf, ano? Já jen aby naše holka neměla ty fotky ošklivé... Hm, hm, zajímavé. Takže byste uměl takové ty krásné umělecké záběry, že? To když se vdávala naše Ema, měli jsme tam velmi šikovného fotografa. Ráda vám ty fotogra-

fie ukážu, když budete chtít.“ Tobě okamžitě naběhnou fotky Ryana Brenizera, trochu šíleného, ale stylového Sergeye Ivanova anebo českých fotografek Zuzany Scharf a Kateřiny Faltýnkové. Škoda, tetička tím myslela ty super růžové rámečky kolem fotek barvených kreativním instagramovým filtrem.

11.50 Deset minut do obřadu! Opět rozmísťuješ rádiem řízené blesky, děláš testovací expozice, kontroluješ nastavení autofokusu a poloautomatického nastavení kontroly citlivosti. Zkrátka máš na kvap. Vyhledal si tě ale strýc Hugo a započal konverzaci o fotografování. Za tři minuty zjišťuješ, že už strýček ví, co to je clona a čas, a že dokonce už jednou fotil do formátu RAW. Když se nedočká obdivného „woooow“, našťavaně se od tebe otočí a maximálně ztopoří již tak slušně vytažený zoom. Dnes již nebudete přátelé.

12.00 Je poledne, na radnici bijí zvony. Oddávající je ale někde v trapu. Nastává trapný moment, kdy máš rozmístěné blesky, nastavenou manuální expozici a teď, aby se nějak využil čas, máš prý všechno zrušit, protože přeci uděláš nějakou hezkou fotku zamilované dvojice. Fakt se ti nechce to celé zase demontovat pro jednu fotku, která stejně bude o ničem (ale to víš jen ty), ale musíš. Když po dlouhé půlminutě všechno nastavíš na nový záběr, přichází oddávající a ty slyšíš jen: „Tak, tak, utíkejte fotit, už je to tu.“ Takže máš všechno rozhašené a při příchodu nevěsty k oltáři musíš improvizovat.

Tvoje strategie s bočním světlem je v háji. **12.10** Obřad ale probíhá skvěle. Teta Jarmila si netroufá vystoupit z řady, ještě by na ni koukali lidi. Strýček Hugo stojí taky daleko, navíc si mezitím spíše nenápadně zoomuje Jarčino pozadí, to už dlouho neviděl. Je to tvoje šance! A ty to tam sázíš, jednu pecku za druhou. Střídáš objektivy jako na běžícím pásu, teče z tebe jako z vola. Konečně taky ztrácíš tu zpropadenou myrtu, špendlík ti totiž popruh od foťáku zabodával pořád hluboko do hrudníku.

12.30 První polibek, jsou svoji. Pouštíš tam dávku. Ale i kdyby měl tvůj foťák kadenci jako samopal, vzor 24, oddávající si neodpustí hlasitou poznámku: „A ještě jednou pro pana fotografa, který to nestihl, cha, cha, cha.“ Všichni se smějí. Napoprvé vlastně i ty.

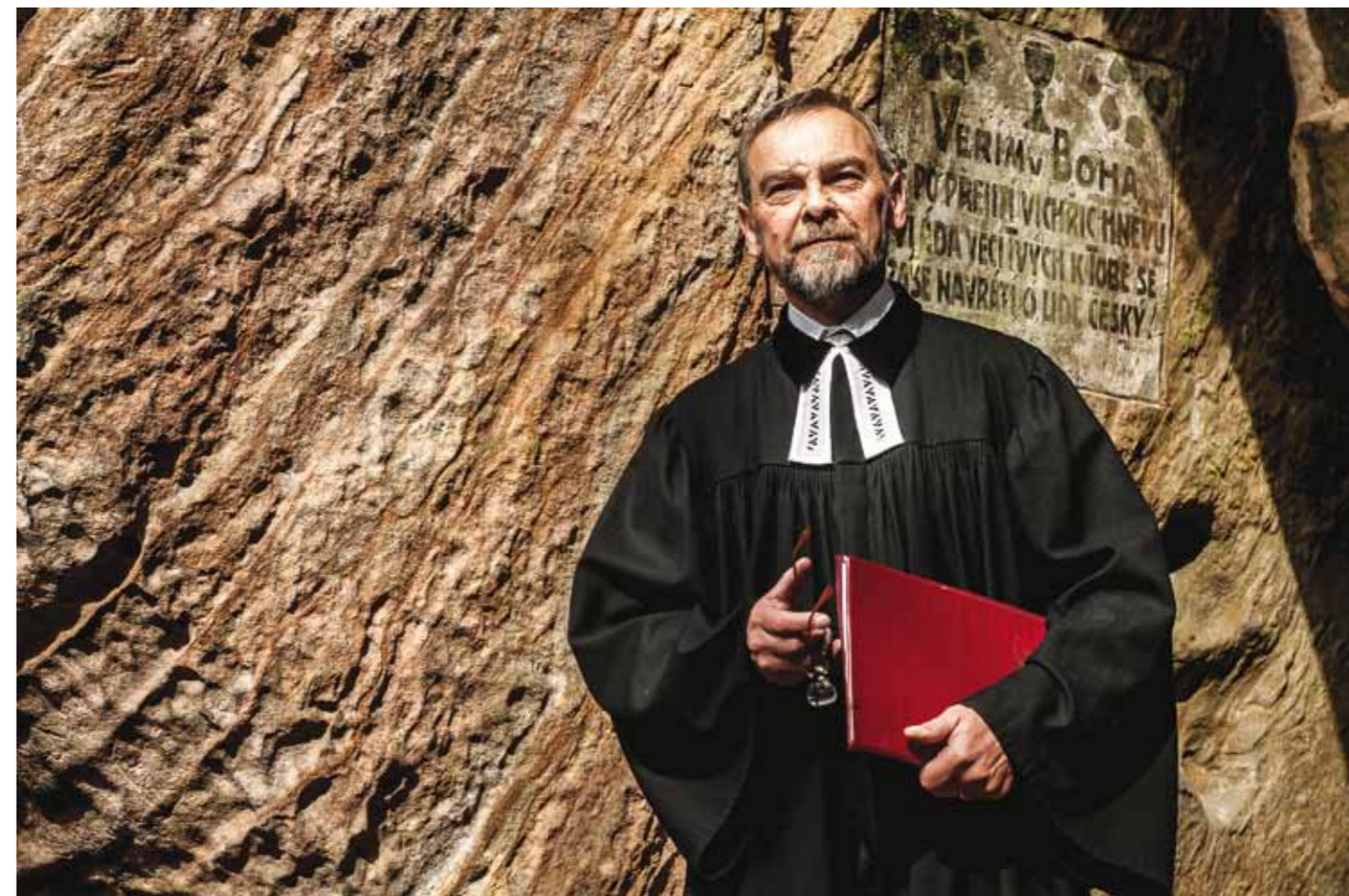
13.00 Obřad skončil a dogratuloval poslední svatebčan. Konečně máš zase dobrý pocit ze

své práce a vyčítáš si, že jsi na dotěrné dotazy Jarmily a Huga tak odsekával. Vždyť to jsou nakonec prima lidi...

13.05 „Fotograf! Fotograf! Kde je fotograf?!“ řve celkem nahlas nějaký svatebčan, byť stojí vedle tebe. „Je čas na společnou fotografii, tak si to zorganizujte.“ Zase musíš poslouchat nasrané kucky příbuzenstva, že je celý život někdo někam organizoval a že už by to mohlo stačit. Ale ty jim trpělivě vysvětluješ, že jinak tu fotku neuděláš. Když máš už postavenou první řadu, ozve se nečekaně do té doby převážně tichý strýc Hugo: „Ale vždyť to je proti světlu! Teda, co vy jste za fotografa...?“ A okamžitě svým mocným hlasem začne organizovat lidi úplně jinam, s popelnicemi a vedením vysokého napětí v pozadí. Ujedou ti nervy a zahlaholíš: „Všichni prosím tak, jak jsem chtěl já, já tu jsem fotograf, rozumíme si?“ „Hm, to je fakt profík, tenhle týpek,“

pronese nahlas tatínek ženicha. Člověka by to i potěšilo, kdyby nedodal ještě: „Takhle velet lidem, to jsem neviděl ani za bolševika – a to bylo panečku něco!“ Tiše si zopakuješ, že je to jejich velký den a přejdeš to. Nebudeš se hádat na svatbě.

13.15 Začíná fotografování skupinek. Svatebčané jsou již hladoví a byli by rádi, aby to proběhlo pokud možno rychle. Začnou se tedy sami od sebe stavět do skupin, ženich i nevěsta, plní euforie, pózují tu tobě, tu Hugovi, tu Jarmile a tu zástupu sestřenic, kamarádů i babiček fotících mobily anebo kinofilmovými kompakty na jedno použití. Snažíš se opět vyčlenit si prostor, postavíš si skupinku na fajn místo a odstoupíš zhruba deset metrů – fotíš pevnou padesátkou, širokáč by totiž dělal lidi po krajích širší. Jenže to nevádí nikomu jinému než tobě, takže skupinku přes hradbu „fotografů“

TEREZA & PETR, 14. ZÁŘÍ 2012, MODLITEBNA KALICH U BESEDIC
Petrovi Vodičkovi jsem měl možnost fotografování svatby oplatit – na snímku je jeho tehdy nastávající tchán a oddávající zároveň. Svatba ve skalách, kde se ukrývali protestanti před inkvizicí, byla krásná.
TECHNIKA:
Nikon D300, Nikon 50 mm f/1,8 AF-S Nikkor G, 1/250 s, f/7,1, ISO 320

před sebou prakticky ani nevidíš. Tradiční „s dovolením, uděláte mi prosím výhled“ nikdo neslyší, takže zatímco se snažíš odtáhnout kohokoliv z řady lidí před sebou, mění se skupinka za skupinkou – první tři formace nemáš. Rodiče již znovu pózovat nechťejí a bude to jen tvoje chyba, že tyhle fotky ty nemáš, zatímco Hugo je stihl v pohodě. Samozřejmě. Jen má tchýně na snímku o metrác víc...

13.45 Skupinky jsou za tebou. Máš za sebou i několik tisíc fotek, karty jsi měnil několikrát, baterky ve všem také. Jsi unavený a dal by sis pauzu. Smůla – je tu oběd. A bez fotek projevu otce nevěsty, bez legračních snímků s děravou lžící a bez řádně zdokumentované svíčkové by to nebylo ono. Takže chvíli fotíš, chvíli běháš kolem a zase fotíš. Většinu svíčkové ale stihneš sníst, než ti ji odnesou, a ty spokojeně sedáš na židli. Na te však až do večera nevydržíš v kuse ani pět minut. Pokaždé se najde někdo, kdo zvolá ten válečný pokřik: „Fotograf! Fotograf! Kde je fotograf?!“ A ty nastoupíš, nasadíš úsměv a tváříš se kreativně, když fotíš už třetí dort...

16.30 Po obědě nastal čas na pořízení vysoce uměleckých svatebních portrétů. Podařilo se

ti sklepat většinu čumilů, Jarmila ani Hugo ale samozřejmě nemůžou chybět. Ti dva se spojili v kreativní tým, a tak nutí šťastnou dvojici zamilovaně proplétat ruce ukazujíc fungl nové prstýnky, pokud možno s výskokem. Občas najdeš svoji kompozici opodál, dvojici si odvedeš a něco cvakneš. Zatímco nasvětluješ nevěstu pomocí zlaté odrazné desky, ženich si všimne, že ti po ní leze rezavej mravenec. Laškovně jej sfoukne a nějakým zázrakem ti ten mravenec doletí do pusy, vlastně až do krku. Tam tě kousne a Jarča s Hugem mají zbytek času pro své nápady, protože ty si teď dobře čtvrt hodiny poležíš v trávě a pokusíš se vykuckat toho hajzla ven.

21.00 Focení skupinek čím dál tím více opilých a drzejších lidí tě už fakt unavuje, zoufale zjišťuješ, kolik je hodin.

21.30 Kluci, co vezli tetu Jarču na svatbu, ti prozradí, že si ještě v autě četla návod k foťáku a hlavně se pídila po tom, jak má nastavit interní blesk proti červeným očím... Přijde jim to hrozně vtipné.

23.45 Vysvětluješ novomanželům, že už skutečně musíš jet domů. Prakticky sotva pleteš nohama, máš všechno vybité, plné karty a už

se těšíš do postele. „Ale celkově to bylo fajn, že jo? Doufám, že sis to alespoň trochu užil jako my!“ ubezpečuje se v dobré víře nevěsta. Sluší jí to a jen přitaká: „To víš, že jo...“

V NOCI se několikrát vzbudíš zpocený. Zdálo se ti, že ti došly baterky a probudilo tě až to šílené volání: „Fotograf! Fotograf! Kde je zase ten zatracený fotograf?!“ v okamžiku, kdy jsi je nemohl pod postelí najít.

NEDĚLE je ve znamení odpočinku. Trochu se dospíš, vezmeš rodinu ven. Večer si dáš sprchu, natáhneš si nohy na gauč, vypneš. V ten moment se na tebe ale vyrojí první, ironicky myšlené otázky, zda už nemáš nějaké fotky. Tu SMS, tu e-mail, hlavně pak Facebook, který je již od rána zaplněný fotkami od Jarmily a Huga. Ani jeden je neprohnal počítačem, kompozičně některé naprosto nechápeš. Jarmila to má prakticky všechno tak nějak rozmazané, Hugo je na tom technicky lépe, byť nechal vyvážení bílé na žárovkové světlo i venku, takže to vypadá, že si Šmoulinka vzala Gargamela.

TÝDEN utekl jako voda, chodil jsi do práce, večer ses už k fotkám nedostal. Jarmila je ale už protáhla Photoshopem, stejně má v práci prd na práci. Co fotka, to unikát. Tu černobílá se

zrnem, tu bez. Tu filtr Starý film, tu filtr Glamour anebo ještě lépe Zašlý papír I & II či Vibrance 100. Naprosto nechápeš, že tohle někdo pustí ven, ale můžeš být rád – dává ti to další týden času.

MĚSÍC je pryč a ty jsi konečně zpracoval kvanta fotek. Udělal jsi ucelený výběr 120 fotek, všechny jsou mírně vykontrastované a odšuměné. Pár jsi jich lehce doretušoval, dokonce jsi všude sejmul tchýni tu bradavici na čele, o což tě prosila. Prakticky dva týdny jsi odolával každodennímu nátlaku ze strany novomanželů, kteří chtějí fotky. „Klidně nám to pošli neupravené, to my se jen tak podíváme a třeba si to upravíme sami.“ Jen těžko hledáš vysvětlení... Tak jako tak, nakonec tě má zbytek rodiny za bídáka. Teta Jarča dodala fotky mnohem dřív – a bylo jich 300!

PĚT LET uteklo od svatby. Většina rodiny už zapoměla na to, jak dlouho museli na fotky čekat. Ty se stavuješ u (novo)manželů doma na čaj, všude běhají děti. Na zdech visí několik zarámovaných svatebních fotek. Všechny jsou tvoje, od Jarmily nebo od Huga ani jedna. „Tak přečte“, zamumláš si pro sebe, dorazíš hrnek a konečně máš dobrý a trvalý pocit ze své práce.

TEREZKA & ROMAN, 22. ZÁŘÍ 2012, CHOLTICE

Moje sestřenice Tereza (na snímku) se vdávala ve stejný den jako moje sestřenice Běla. Přestože mě mrzelo, že ani na jedné svatbě nemohu pobýt déle než několik hodin (obřady jsme stihli oba), měl jsem tak trochu radost z toho, že ani na jednom nebudu ten „pan hlavní“...

TECHNIKA:

Nikon D300, Nikon 50 mm f/1,8 AF-S Nikkor G, 1/250 s, f/1,8, ISO 400

Prosba o vyfocení svatebních prstýnků přišla náhle. Improvizace s tácky od buřtů, krbovým ohněm, dvěma makroblesky a velkým bleskem dopadla pak takto...

TECHNIKA:

Nikon D300, Sigma AF 105 mm f/2,8 EX DG macro, 1 s, f/8,0, ISO 200, 2x Nikon SB-R200, Nikon SB-900

Možná teď pochopíte, jakou radost jsem měl, když mi zavolal spolužák Jožo, se kterým jsem několik let seděl v lavici na střední: „Nazdar Pýtr, takže je to tady, budu se taky ženit. Chtěl bych tě i s rodinkou pozvat na tu naši veselku s tím, že tě ale nechci jako svatebního fotografa, chci, aby sis to s holkama trochu volněji užil, bereš...?“ A taky že jo. Najednou jsem zjistil, že svatby nejsou jenom honička za obrázky, ale může to být velmi příjemně strávený den s rodinou a přáteli, které člověk dlouho neviděl. Měl jsem foťák samozřejmě po ruce a sem tam něco střelil. Sem tam, když jsem chtěl... □

VÝHODY A NEVÝHODY FOTOGRAFOVÁNÍ SVATEB

VÝHODY:

- ▶ Jednou z největších výhod je, že jste vy a oddávající obvykle jediní, kdo se dívají během obřadu nevěstě a ženichovi do očí. Zatímco si říkají své ano, ostatní svatebčané často pozorují jejich záda.
- ▶ Nemusíte shánět žádný dárek. Váš čas, energie a píle jsou to nejhezčí, co můžete novomanželům dát. Pakliže se budete snažit, budou mít jistě krásné vzpomínky mnohem živější, než kdybyste během obřadu nefotografovali.
- ▶ Přestože je svatební focení většinou dril, ochotně vám pózují dva lidé, kterým to ohromně sluší a mají radost. Je to šance udělat krásné fotky.
- ▶ Pakliže vás to bude bavit, otvírá se vám prostor pro celkem slušný výdělek. Ušetřit za pár svateb na nový objektiv je určitě možné a novomanžele potěší fotky od někoho, kdo má o věc zájem, více než od lehce znučeného fotografa, který fotí svatby co týden. A na to udělat velmi hezké (nemyslím tím světově unikátní, ale prostě velmi pěkné) fotky nemusíte mít zrovna oslnivý talent, dá se to okoukat od profiků a natrénovat.

NEVÝHODY

- ▶ Ano! Výměna prstýnků. První políbení. Chomout na krku. Koule u nohy. Rozbitý talíř. Zatímco ostatní se dojímají anebo dobře baví, vy se „nudíte“, stejně jako když běží v televizi reklama. Vždyť to vidíte už postě...
- ▶ Velmi riskujete, že ztratíte dobré přátele. Skutečně, fotky se jim nemusí líbit, případně je dodáte pozdě. Anebo v příliš vysokém rozlišení pro Facebook.